

Nói Với Đại Dương

René-François Sully Prudhomme (1839 –1907) là một nhà thơ và nhà tiểu luận người Pháp, sinh ra trong một gia đình chủ cửa hàng người Pháp ở Paris, ban đầu học để trở thành một kỹ sư, nhưng chuyển sang triết học và sau đó là thơ ca. Nhưng bệnh về mắt đã làm gián đoạn việc học, nên ông đã làm việc một thời gian ở vùng Creusot cho xưởng đúc thép Schneider, và sau đó bắt đầu học luật tại một văn phòng công chứng. Prudhomme quan tâm tới các chủ đề triết học và khoa học. Ông là nhà văn đầu tiên nhận giải Nobel Văn học, và ông đã công hiến phần lớn số tiền giải thưởng để thành lập một giải thưởng thơ, giải thưởng này để cho Société des gens de lettres trao tặng.

Với suy tư triết học, ông để hẳn mình nói chuyện với đại dương. Để thấu triệt tư tưởng của ông xin mời đọc bài thơ A L'Océan (NÓI VỚI ĐẠI DƯƠNG trong bài Anh Việt đi chiểu dưới đây:

***“Satan! người phỉ nhào xuống âm phỉ, tận đáy vực sâu,
vì tội kiêu ngạo của người! (Is. 14: 15)***

***Bài dưới đây đáng để suy gẫm cho kẻ kiêu căng cao ngạo,
bất tuân thánh chúa: “MẪN CHÚA và YÊU THA NHÂN”***

À l'Océan

1- Océan, que vaux-tu dans l'infini du monde ?
Toi, si large à nos yeux enchaînés sur tes bords,
Mais étroit pour notre âme aux rebelles essors,
Qui, du haut des soleils te mesure et te sonde ;

2- Presque éternel pour nous plus instables que l'onde,
Mais pourtant, comme nous, œuvre et jouet des sorts,
Car tu nous vois mourir, mais des astres sont morts,
Et nulle éternité dans les jours ne se fonde.

3- Comme une vaste armée où l'héroïsme bout
Marche à l'assaut d'un mur, tu viens heurter la roche,
Mais la roche est solide et reparaît debout.
Va, tu n'es cru géant que du nain qui t'approche :
Ah ! Je t'admirais trop, le ciel me le reproche,
Il me dit: «Rien n'est grand ni puissant que le Tout! »

Auteur: René-François Sully Prudhomme

NÓI VỚI ĐẠI DƯƠNG

1- Hỏi đại dương, biển cả! Người có biết hay không?

Người đáng chi trong vũ trụ mệnh mông vô tận?

Dán mắt vào bờ, nhìn người rộng thật mắt hút,

Nhưng khi hân ta nổi điên bay vút lên cao,

Đo dòng, dò đáy, ta thấy người sao nhỏ hẹp!

2- Chẳng như sóng cả, ta bấp bênh, người thiết bền vững,

Nhưng sóng kịp lao nhọc đập vùi, người cũng như ta.

Người thấy ta chết, mà tinh tú hoá ra cũng tắt.

Chẳng có gì vĩnh viễn khi chẳng kịp hết thời gian.

3- Như máu anh hùng sục sôi nơi đạo quân hùng dũng,

Ào ạt tấn công tường thành, người lại đặng đá tảng

Nhưng đá rắn chắc, nên đá vẫn đứng thừng trơ trơ.

Chăm lên đi, rướn nữa đi, hỏi tên không lẽ to xác!

Người tự nghĩ mình kịch xử bời tên lùn đứng sát gần người.

Quả là ta ngưỡng mộ người, nhưng Trời nhạo cười ta điên.

Người dẫn giọng quả là liến:

“Không gì hùng vĩ, vô biên, uy quyền

Hơn là Tạo Hoá vi-huyền,

Người là Thượng Đế dựng nên đất trời!”

Ben. Đế Quang Vinh diễm dịch